

e glutè

KOVAS
1988

20p.

EGLUTĖ

KOVAS
1988

TURINYS

- 3 VELYKŲ RYTAS, V. Šimaitis
- 4 GERI NORAI, D. Augienė
- 10 IŠKLAUSYTA MALDA, O.M.
- 18 VELYKOS LIETUVOJE
- 22 PROTO MANKŠTA
- 26 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS

PIEŠINIAI

Viršelis — Eglės

Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

P. Osmolskis — 3, 20, 22, 24, 25

Eglė — 4, 5, 6, 8, 9

A. Balukas — 10

J. Paukštienė — 11, 13, 14, 15

N. Palubinskienė — 16

Z. Sodeikienė — 17

A. Sruoginienė — 18, 19, 21

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

Viktoras Šimaitis

Jo rūbai, baltesni už sniegą,
Sušvito šilko debesėlius.
Sargai išgąsdinti pabėgo —
Tai Kristus kėlės!

PASAKŲ pėdsakais

GERI NORAI

Danutė Augienė

Kiškis Triūsas baigė krauti Velykų krepšelius. Toks, mat, jau kiškių darbas. Į kiekvieną krepšelį įklojo žalios žolytės, idėjo margutį, o aplink pribėrė mažyčių, kiaušinių formos saldainių. Gražu!

—Niekas taip gražiai nemoka paruošti krepšelių, kaip aš, — patenkintas džiaugėsi kiškis Triūsas.

Nespėjo jis kaip reikiant pasidžiaugti, kai išgirdo:

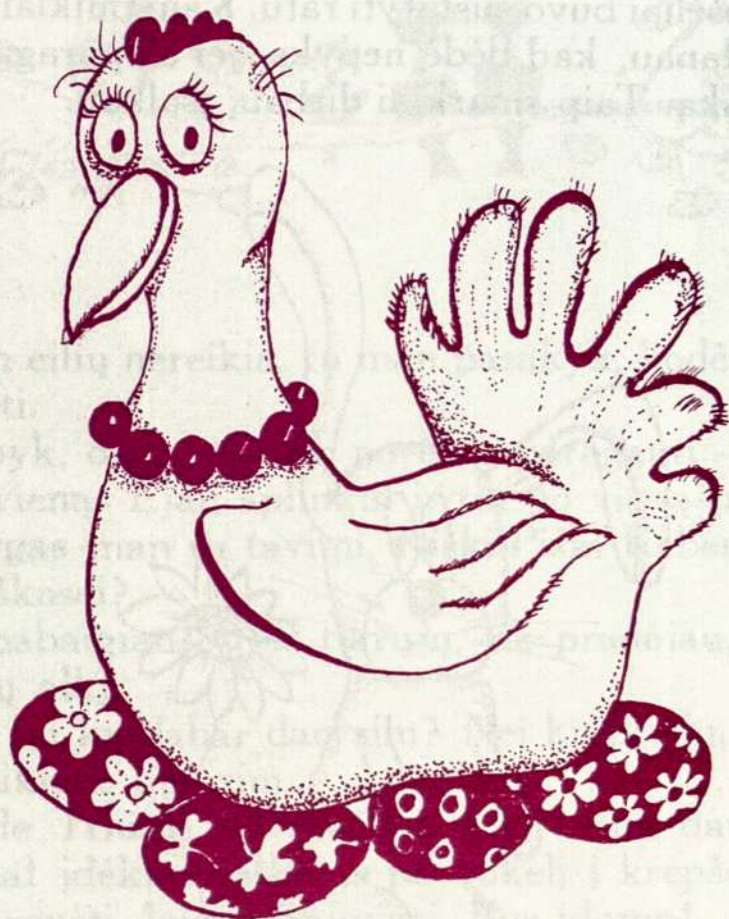
— Labas, Dėde Triūsai! Ar galiu padėti?

— Sveikas, Kiški-Piški Keberiokšt! Ačiū už gerus norus, bet aš dar nepamiršau, kas įvyko pernai.

— Ak, dėde, — susigėdo Kiškis-Piškis. — Pernai buvau jaunas ir kvailas. Užtai ir dažus išpyliau. Šiomet esu daug gudresnis! Ieškau būdo, kaip margučiai patys nusi-
dažytų.

— Ar suradai? — nusišypsojo dėdė pro ūsus.

— Tai dar ne... Tariausi su vištele Pūkute. Visą mėnesį lesinau spalvotais saldiniukais. Maniau, kad tokiu būdu ir kiaušinius dės margus. Nereiks dažyti.

— Ar pavyko? — mandagiai paklausė dėdė.

— Na, kol kas dar ne, nors vištelė Pūkutė labai stengiasi... Bet šiomet aš jau taip nepadarysiu kaip pernai.

— Aišku, kad ne. Mano velykaičiai jau visi išmarginti ir sudėti į krepšelius. Dabar eisiu daržą kasti.

— Leiskit man kasti, — prašė Kiškis-Piškis Keberioškšt. — Aš noriu jums įrodyti, kad tikrai galiu jums padėti.

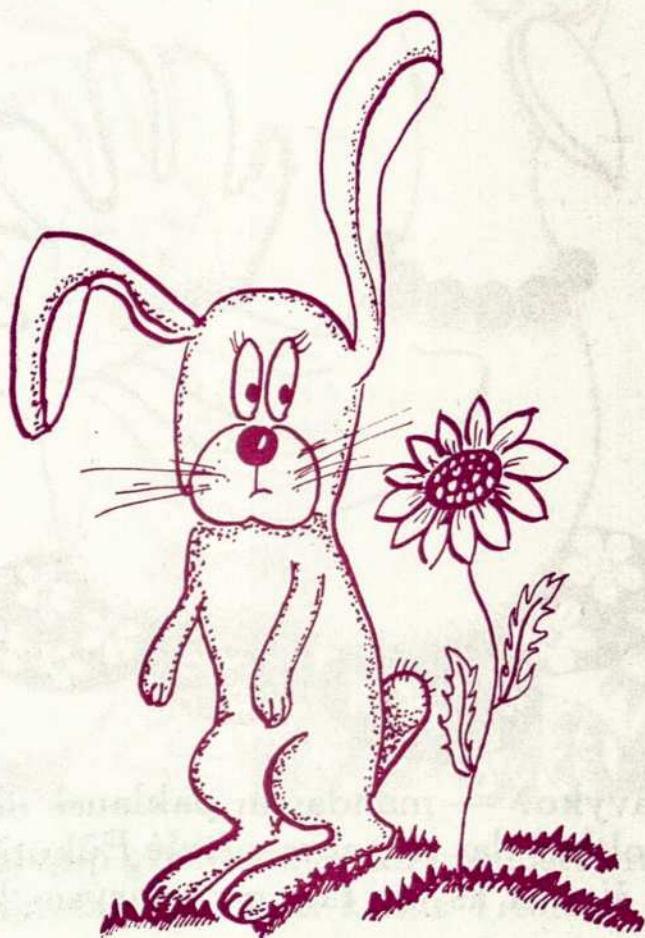
— Na, gerai jau gerai. Imk kastuvą, — nusileido Dėdė Triūsas. — Aš valandėlę nusenūsiu.

Kiškis Triūsas atsigulė ant kalnelio po krūmu ir tuoj užmigo. Kiškis-Piškis ėmė kasti daržą. Pakasė penkias minutes ir atsiminė, kad jis dar neapžiūrėjo velykinių krepšelių.

— Įdomu, kaip Dėdė Triūsas juos šiomet išpuošė?

Krepšeliai buvo sustatyti ratu. Kaip puikiai jie atrodė!

— Manau, kad dėdė nepyks, jei aš paragausiu vieną saldainiuką. Taip smarkiai dirbau, išalkau.

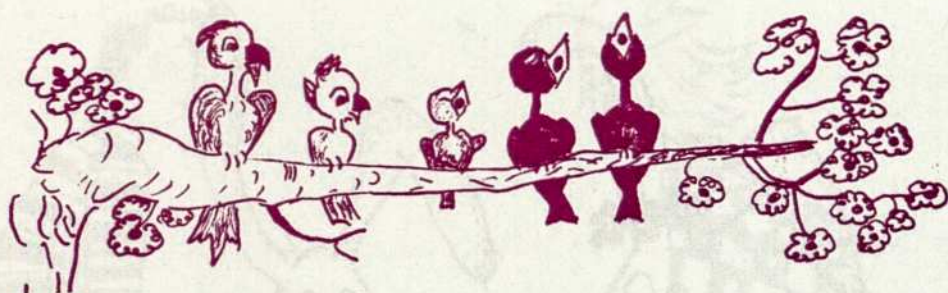
Kiškis-Piškis Keberiokšt paragavo vieną kiaušinio formos saldainį iš vieno krepšelio. O paskui kitą iš kito krepšelio. Ir taip jis ėjo ratu ir vis ragavo po vieną saldainį. Jis nė nepastebėjo, kad ratą apėjo kelis kartus. Krepšeliuose saldainių beveik neliko.

Kaip tik tą minutę pabudo Dėdė Triūsas. Jis tuoju atsuoliavo prie krepšelių ir pamatė, kad jie beveik tušti.

— Kas čia atsitiko?! — sušuko dėdė.

— Ar čia žvirbliai, ar čia kuosas

Iškrėtė negerą šposą? — deklamavo Kiškis-Piškis.

— Man eilių nereikia, tu man pasakyk, kodėl krepšeliai pustuoti.

— Nepyk, dėde. Aš tik norėjau paragauti — tik po vieną, po vieną. Ėjau aplinkui ir tik po vieną palaižiau.

— Vargas man tu tavimi, Kiški-Piški Keberiokšt. O daržą ar iškasei?

— Nepabaigiau. . . Iš tikrųjų, tik pradėjau, kai pajutau baisų alkį.

— Na, tai ką dabar darysim? Nei krepšelių, nei daržo kaip reikiant neturim.

— Dėde Triūsai, aš mačiau, kad turite daug sėklų vokelių. Gal įdėkim vaikams po vokelį į krepšelius. Jie galės sėti, ravėti, laistyti, auginti. Bus įdomu!

— Gera mintis Kiški-Piški! Va, bėk, ir į krepšelius išdalink sėklų vokelius. O aš atsinešiu kitą kastuvą ir mudu tuoju daržą sukasim.

Beieškodamas kito kastuvo, Dėdė Triūsas sugalvojo eilėraštką pridēt prie sėklų, kad vaikai žinotų, ką daryti. Eilėraštkas buvo toks:

**Morkas sėkit į daržus —
Dantis turėsite sveikus!
Graužkit vieną arba dvi —
Džiaukitės smagiai visi!**

Dėdė Triūsas buvo toks patenkintas savo kūryba, kad leido Kiškiui-Piškiui Keberioškst padėti išnešioti krepšelius vaikams į namus. Kiškutis laimingas, kad dėdė jo nebarė ir kailio neišpėrė, stengėsi būti labai geras.

Išnešioję visas dovanėles, kiškiai grįžo į namus. Abu griebė kastuvus ir greit, greit sukasė daržą. Dėdė Triūsas pasėjo sėklų. Tada, pavargę ir išalkę, nuėjo vakarieniauti. Sugraužė kiškio kopūstų ir svajojo:

— Kaip bus gera, kai morkos užaugs.

KUR DINGAI?

Danutė Augienė

Oi, žiemužė, kur dingai?
Kodėl sniego nebarstai?
Kur tos pusnys ant kalniukų,
Kur važiavom su rogutėm?
Kur varvekliai? Kur kruša?
Žiemos pasaka balta?
Lipdom senį, žiūrim — blynas!

Nėra sniego — tik purvynas!
Oi, žiemužė, kur dingai?
Kur tu sniegą išbarstei?
Juokias zuikiai ir špokai:
— Žiema baigėsi seniai!

IŠKLAUSYTA MALDA

O. M.

— Tėte, — telefono ragely liūdnai skambėjo Dariaus balsas. — Prašau parvežt mane namo.

— Kas atsitiko, Dariau? Juk išvažiavai dviračiu. . . Ar sugedo?

— Ne, tėte, nesugedo. Mano dviratis dingo, — kalbėjo nusiminęs Darius.

— Gerai, tuojau pat atvažiuoju. Paskui papasakosi, kas įvyko.

Dariaus tėvelis sėdo į automobilį ir nuvažiavo pas Dariaus draugą Tomą. Jam buvo gaila sūnaus, kuris tik pereitom Kalėdom gavo išsvajotą dviratį. Jis dirbo ir namuose, ir pas kaimynus sudaryti pusę reikiamos sumos taip, kaip jiedu buvo susitarę. To dviračio jam tikrai reikėjo kasdien į mokyklą važiuoti.

Privažiavęs Dariaus draugo namus, jo tėvas jį pamatė stovintį kieme. Darius visad dviratį čia palikdavo, nes gatvėje arba mokyklos kieme nebuvo saugu jį laikyti.

Vienuolikmetis Darius
buvo prie ašarų. Pamatęs tė-
velio mašiną, pribėgo ir pra-
dėjo kalbėti.

— Kažkas pavogė mano dviratį! Turbūt pamatė, kad kasdien čia atvežu.

— Dar kol kas nežinom, ar tikrai pavogė — tik kad dviračio nėra, — bandė raminti tėvas.

— Pavogė! Žinau, kad pavogė! — tvirtino berniukas. — Neturėjau spynos prirakinti — išvežė, kai buvau mokykloje.

— Na, pažiūrėsim. O gal ir netrukus atsiras. Gal kas tik trumpam pasiskolino. . .

Darius tylus ir liūdnas grįžo į namus. Ant laiptų pasitiko jo mažas broliukas.

— Kas atsitiko Dariui? — išplėstom akim paklausė Daliukas.

— Jo dviratis dingo, — paaiškino tėtė. — Kažkas paėmė iš Tomo kiemo.

— Tai tas žmogus nelabai protingas, — pasakė Daliukas, — kad net nežino, jog svetimų daiktų imti negalima.

Daliukas jau buvo septynerių metų ir jautėsi labai protingas. Šį pavasarį jis ruošėsi priimti pirmą Komunią ir atmintinai mokėjo visus dešimt Dievo įsakymų.

Per vakarienę visa šeima sėdėjo tylūs ir nesmagūs. Mama bandė pakelti nuotaiką, bet jai nesisekė. Darius atsiprašė ir nuėjo į savo kambarį. Daliukas liūdnai žiūrėjo į savo brolių.

— Tėveli, kai ateisi į mano kambarį vakaro maldai, melsimės už Dariaus dviratį. Juk Dievulis gali jį surasti, ar ne?

— Gali, Daliuk, — patvirtino tėvelis.

— Ir aš melsiuos už tą vaiką, kuris neturi proto ir ima svetimus daiktus, — pridėjo Daliukas.

— Manau, kad tavo malda turėtų būti mandagesnė, — įsiterpė mama. — Paprašyk, kad Dievulis apšviestų tą vaiką. Kai jis supras, kad blogai padarė, dviratį grąžins. Ir taip Daliukas pradėjo melstis.

Kitą rytą visa šeima sukilo, išskyrus Darių. Jam pilvą skaudėjo.

— Aš į mokyklą neisiu, — piktai pasakė jis.

— Vis viena turi eiti. Nuvažiuosi autobusu, — ramino mama.

— Mama, tu nežinai. Autobusu važiuoja ir gimnazistai. Jie kartais mus apstumdo ir visaip erzina. Nemėgstu autobusu važiuoti. Todėl taip norėjau savo dviračio. . .

— Nieko. Kelias dienas gali ir autobusu važinėti. Su tais paaugliais neprasidėk ir nesiduok erzinamas, — pamokė mama ir visus išleido pro duris.

Tėtė pasisiūlė abu berniukus nuvežti į mokyklą. Darius sėdėjo tylus ir susimąstęs, o Dalius čiauškė:

— Gal jau šiandien atsiras tavo dviratis. Aš jau vakar Dievo prašiau.

— Dariau, nebūk toks piktas. Juk matai, kad mum visiems rūpi, kad dviratis atsirastų.

— Aš žinau, tėveli. Tik man pikta, kodėl man taip atsitiko. Greit sniegas nutirps ir bus pats smagumas dviračiu važinėti.

Ir tikrai, jau buvo daug pavasario ženklų. Medžių šakos raudonavo pumpurais. Saulutė šildė kasdien karščiau. Sniego lopai ant žolytės kasdien mažėjo. Velykos netoli.

Grįžę namo po pamokų, abu broliukai vartė dviračių katalogus. Darius žinojo, kad jis naujo dviračio greit negaus. Daliukas svajojo.

— Jeigu tu gautum naują dviratį, o paskui atsirastų senas, ar man jį duotum? — klausė Daliukas Dariaus.

— Mano dviratis nebuvo senas — tik tris mėnesius jį turėjau, — pasakė Darius. — Ir, be to, tėtis jau sakė, kad neturi pinigų antram dviračiui.

— Bet aš vistiek melsiuos, — paslaptinai nusišypsavo Daliukas.

Bėgo dienos, šokinėdamos per balutes. Dariaus dviratis vis neatsirado. Jis kelis sykius per savaitę skambindavo į policijos stotį klausti apie dingusį dviratį. Beliko kelios dienos iki Velykų.

— Gal dviratis Velykom prisikels, — vieną dieną pasakė Daliukas. Jis kasdien vis prašė Dievo, kad jo broliuko dviratį surastų. Ir dar pridėdavo maldą už tą vaiką, kuris paėmė. Darius, tačiau, visiškai prarado viltį.

Atėjo Velykos — gražios ir saulėtos. Visa šeima nuėjo į bažnyčią. Namuose pūpsojo šviežiai nudažytų margučių pintinė ir kvepėjo mamos iškeptas kumpis. Močiutė dar atveš pyragą, kurį vadina "boba". Ant Velykų stalo stovėjo vaza su verbomis iš Lietuvos.

Per Mišias giedojo suaugusiųjų ir vaikų chorai. Per visą bažnyčią skambėjo "Aleliuja". Išėję žmonės sveikinasi ir linkėjo: "Sveiki sulaukę šventų Velykų!"

Grižtant namo, Daliukas paklausė:

— Aš nesuprantu, kodėl Kristų vadina Dievo avinėliu. Juk jis buvo panašus į žmogų, ne į avinėlį.

— Todėl, kad senovėje žmonės Dievui aukoją avinėlius. Ir Kristus paaukojo save ant kryžiaus, o paskui prisikėlė, — paaiškino mama. Bet Daliukas vis nenurimo. Šiandien jis buvo pilnas klausimų.

— Ir kodėl tas "Amen" yra toks piktas?

— Kaip tai piktas? — nesuprato tėtė.

— Kai kalbam "Tėve mūsų", sakom: "... Ir gelbėk mus nuo pikto Amen," — pasakė Daliukas. Visa šeima nusijuokė.

Velykos buvo graži ir džiaugsminga šventė. Net ir Darius buvo geroje nuotaikoje, pamiršęs prarastą dviratį. Pirmadienį visi išėjo į darbus ir į mokyklą. Per pietų pertrauką, Darius paskambino savo tėveliui į darbovietę:

— Tėti, netikėsi! Mano dviratis atsirado. Pamatėm gulintį po medžiu Tomo kieme.

— Ačiū Dievui, — pasakė tėvelis.

Per vakarienę Darius dar daugiau papasakojo apie atsiradusį jo dviratį.

— Prie jo buvo pririštas laiškėlis. Buvo parašyta: "Labai atsiprašau, kad pasiskolinau tavo dviratį. Man jo labai reikėjo laikraščius išvežioti. Mano tėvelis sirgo, ilgai nedirbo. Mes visi turėjom padėti mamai. Dabar jau

viskas gerai — tėvelis pasveiko ir grįžo į darbą. Nepyk!”

— Matai, niekad negali spręsti apie kitą žmogų, kol nežinai viso reikalo. . .

Visi džiaugėsi, kad dviračio istorija taip gerai baigėsi, tik Daliukas sėdėjo, patempęs lūpą.

— Na, ar nesidžiaugi, kad Dievas išklausė tavo maldos? Juk taip ilgai jo prašei, kad Dariaus dviratis atsirastų, — nustebo tėtė.

— Prašiau. Aš Dievuliui paaiškinau, kad pirma padarytų, kad Darius gautų naują dviratį, o paskui atsirastų senas. Tada aš jį gaučiau, — nusiminęs pasisakė Daliukas. Jis negalėjo suprasti, kodėl visi taip juokėsi.

— Matai, Daliuk, pasimokei. Dievulis išklauso mūsų maldų, bet nevisad taip, kaip norim. Dar tu per jaunas gatvėmis dviračiu važinėti, o Dariui to dviračio tikrai reikia, — švelniai paaiškino mama.

Tą dieną namuose vėl buvo šventė.

LIETUVA ir MES

VELYKOS LIETUVOJE

DIDŽIAUSIA ŠVENTĖ

Lietuvoje Velykos buvo didesnė šventė negu Kalėdos. Iš tikrųjų, katalikams Velykos yra pati didžiausia šventė — Kristaus iš numirusių prisikėlimo šventė.

Po užgavėnių pasibaigdavo visos linksmybės. Lietuvoje **gavėnia** buvo laikoma labai rimtai. Nebuvo leidžiama šokti, dainuoti, ar linksmintis. Žmonės pasninkavo — mažiau valgė, ne-naudojo mėsos ar pienoškų valgių. Kaime pagrindiniai gavėnios valgiai buvo silkės, rūgštūs kopūstai ir bulvės. Gavėnios metu žmonės daugiau meldėsi — giedojo **Graudžius verksmus**. Tai giesmės, kurios pasakoja apie Kristaus kančią ir mirtį. Gavėnia tęsėsi apie šešias savaites.

VERBŲ SEKMADIENIS

Sulaukę Verbų sekmadienio, visi džiaugėsi, nes Velykos netoli. Namuose vaikai pirmieji šokdavo iš lovos ir, pasiėmę iš anksto padarytas verbas, jomis plakdavo miegalius.

— Verba plaka, ne aš plaku! — šaukdavo.

Verbos buvo daromos iš karklų ar kadugių šakelių. Jos buvo nešamos į bažnyčią, kur kunigas jas pašventindavo. Vilniuje buvo daromos labai puošnios verbos iš spalvotų gėlelių ir žolelių. Dar ir dabar tokios verbos pardavinėjamos Vilniaus gatvėse prieš Velykas.

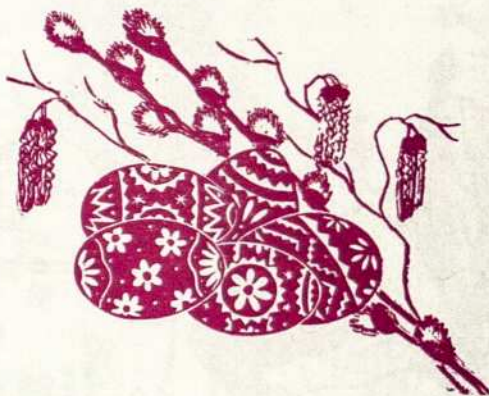
Parsinešę pašventintas verbas į namus, jas padėdavo kur nors garbingoje vietoje — kartais užkišdavo už kryžiaus ar šventų paveikslų, kabančių ant sienos. Žmonės tikėjo, kad verba yra šventas daiktas, kuri apsaugo namus nuo nelaimių.

DIDŽIOJI SAVAITĖ

Paskutinė savaitė prieš Velykas yra Didžioji savaitė. Mama su vaikais išvalydavo visus namus. Visi turi kibti į darbą: plauti langus, blizginti baldus, šluoti grindis, švariai perkloti visas lovas. Lauke takeliai išbarstomi smėliu.

Visa šeima eina į pirtį nusiprausti: berniukai — su vyrais, mergaitės — su moterimis. Karštoje pirtyje smagu gerai išsiprausti čiobreliais kvepiančiais garais.

Velykoms pasiruošti reikia ne tik namus išvalyti ir save išprausti, bet ir sielą švariai nuplauti išpažintyje. Ilgos eilės žmonių kartais net kelias valandas laukdavo prie klausyklos priėti išpažinties. Išpažinę nuodėmę ir gavę išrišimą, jautėsi linksmi.

VELYKŲ TRIDIENIS

Ypač iškilmingai buvo švenčiamos paskutinės trys dienos — Didysis ketvirtadienis, penktadienis ir, žinoma, Velykų diena.

Didįjį ketvirtadienį nutyla visi bažnyčių varpai. Mišiose švenčiama Paskutinė Vakarienė, kada Kristus atsisveikino su savo mokiniais. Tą vakarą prasidėjo jo kančia alyvų darželyje.

Lietuvos bažnyčiose buvo ruošiamas **Kristaus karstas**. Žmonės prie jo budėjo nuo ketvirtadienio vakaro iki Velykų ryto — meldėsi ir giedojo giesmes.

Didįjį šeštadienį vyrai eina į bažnyčią pašventinti valgius, parsinešti švento vandens ir šventos ugnies. Šventoriuje buvo kubilas su švėstu vandeniu. Netoli buvo ir laužas, apdėtas džiovintom kempinėm, kurios pamažu ruseno. Pasiėmę švento vandens ir rusenančias kempines, vyrai neša šeimininkėms. Jos užkuria krosnį šventa Velykų ugnimi.

Namuose šeimininkės verda ir kepa Velykų valgius. Seneliai su jaunimu dažo margučius. Seneliai moka adatėlėm, įmerktom į bičių vašką išvedžioti raštus — žvaigždutes, ramunes, rūtų lapelius, tulpes. Jaunimas mokosi peiliuku skutinėti raštus.

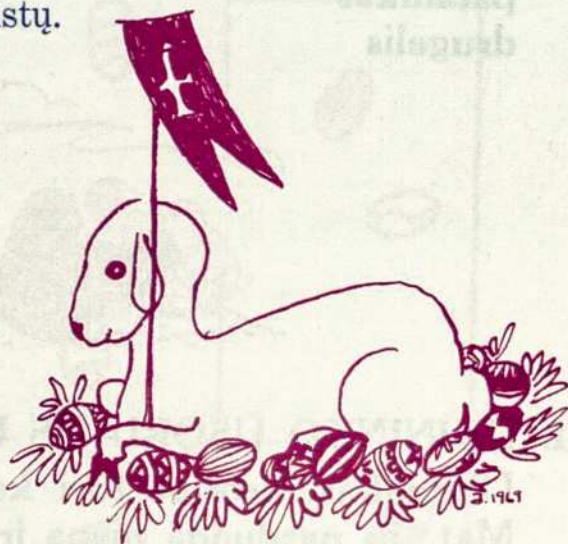
Dažai buvo daromi namuose. Virinamos alksnio ir beržo žievės, svogūnų lukštai, geležies rūdys ir kitos gamtoje randamos medžiagos. Visi stengėsi nudažyti pačius gražiausius margučius.

VELYKOS

Prisikėlimo Mišios buvo tik išaušus. Žmonės iš namų išvažiuodavo dar tamsoje.

Procesija tris kartus apeina aplink bažnyčią. Plevėsuoja bažnytinės vėliavos, baltai aprengtos mergaitės barsto gėles. Per Mišias skamba varpai, gaudžia vargonai ir chorai gieda “Aleliuja, Aleliuja!” Po Mišių kaimynai susitikę sveikinasi: “Sveiki sulaukę šventų Velykų!”

Grįžę į namus, visi skuba prie **Velykų stalo**. Jo vidury, ant baltos lininės staltiesės padėtas Velykų avinėlis. Jis padarytas iš cukraus, sviesto, arba balto pyrago. Aplink jį žaliuoja suželdintos avižos — pirmasis pavasario žalumas. Avinėlis laiko iškėlęs raudoną vėliavėlę — tai kančios ir pergalės ženklas. Avinėlis vaizduoja prisikėlusį Kristų.

Aplink avinėlį sudėti Velykų valgiai — skilandis, kumpis, košeliena. Aukštai galvas iškėlusios stovi “bobos”, drauge su kitais kvepiančiais pyragais. Pintinės margučių laukia vaikų.

PROTO MANKSTA

I. KAS KUR GYVENA?

Nuvesk gyventojus į vietą, kur jie gyvena.

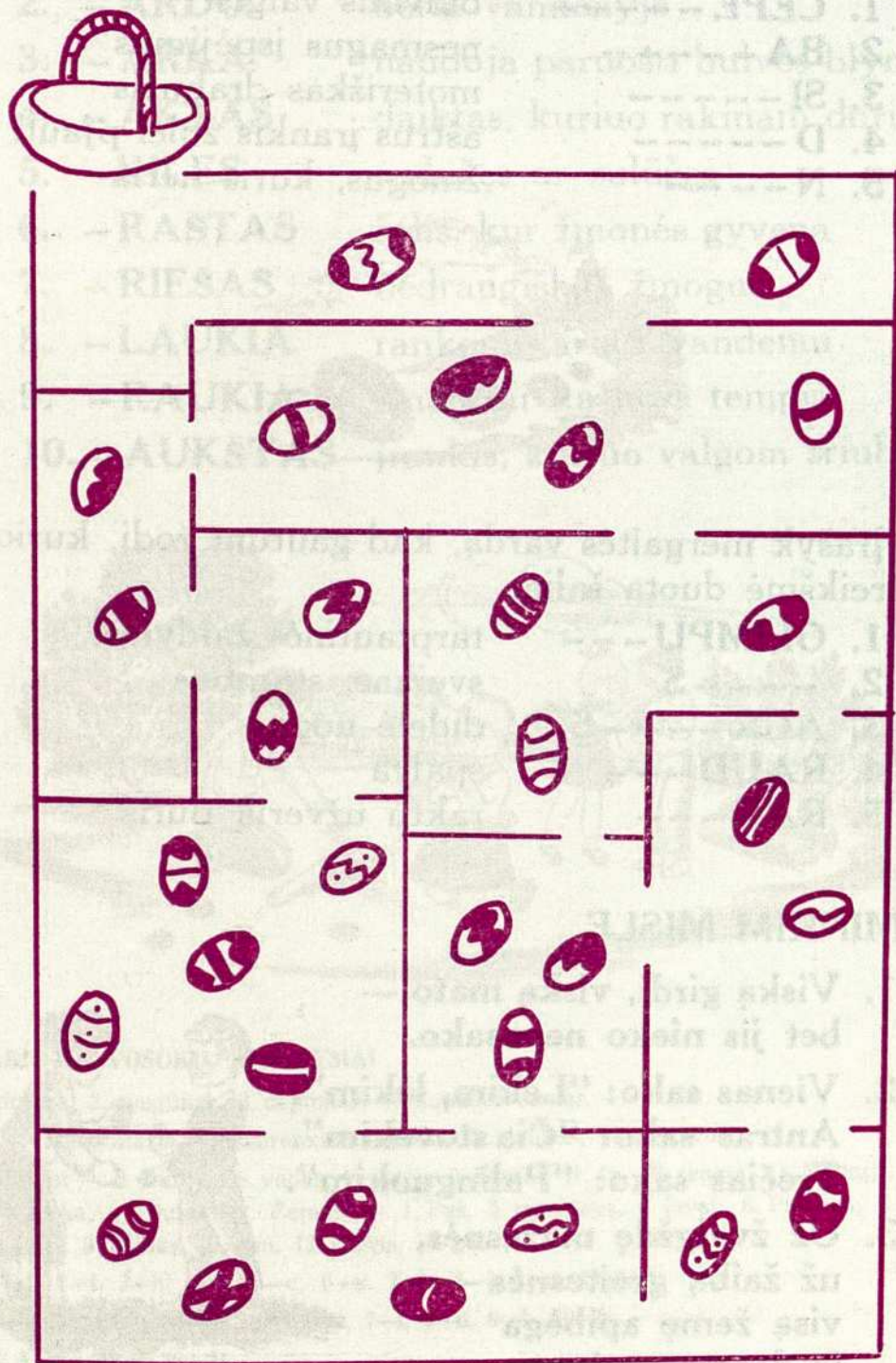
bitė	pievoje
višta	tvarte
karvė	lizde
kiškis	prūde
šuo	urve
varlė	drevėje
arklys	kiaulidėje
meška	vištidėje
voverytė	oloje
kregždutė	būdoje
paršiukas	arklidėje
drugelis	avilyje

II. ŪKININKO ŪSORIAUS UŽDAVINYS

Ūkininkas Ūsorius turi karvių ir vištų savo ūkyje. Mat, jis parduoda pieną ir kiaušinius. Sudėjus visas karves ir vištas krūvon, susidaro 99 galvos ir kojos. Vištų yra dvigubai daugiau negu karvių. Ar gali išspręsti, kiek ūkininkas turi vištų ir kiek karvių?

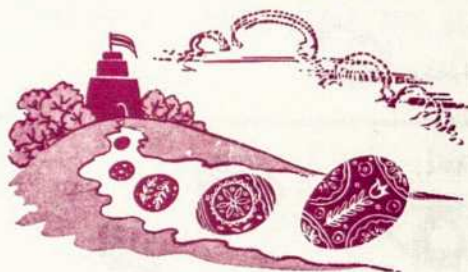
III. Kiškis-Piškis bebėgdamas išbarstė margučius. Kiekvienam margučiiui surask trumpiausią kelią į pintinę.

IV. KUO VARDU?

A. Įrašyk berniuko vardą, kad gautum žodį, kurio reikšmė duota šalia.

1. CEPE -----	bulvinis valgis
2. BA -----	nesmagus įspėjimas
3. SI -----	moteriškas drabužis
4. D -----	aštrus įrankis žolei pjauti
5. N -----	žmogus, kuris neria

B. Įrašyk mergaitės vardą, kad gautum žodį, kurio reikšmė duota šalia.

1. OLIMPIJ -----	tarptautinės žaidynės
2. ----- S	sveikas, stambus
3. AGR ----- S	didelė uoga
4. RAUD -----	spalva
5. RAK -----	raktu užveria duris

V. MINKIM MĖSLĘ

1. Viską girdi, viską mato —
bet jis nieko nepasako.
2. Vienas sako: "Lėkim, lėkim".
Antras sako: "Čia stovėkim".
Trečias sako: "Palinguokim".
3. Už žvaigždę mažesnės,
už žaibą greitesnės —
visą žemę apibėga
ir dangų apeina.

VI. KĄ PRIDĖSI?

Pridėk tik vieną raidę ir sudaryk naują žodį.

1. --ADO	baksnoja aštrių daiktų
2. --ARDO	neria vandenyje
3. --ARKA	naudoja paruošti bulves blynams
4. --AKTAS	daiktas, kuriuo rakinam duris
5. --KILĖS	sudužęs ar sulūžęs
6. --RAŠTAS	šalis, kur žmonės gyvena
7. --RIEŠAS	nedraugiškas žmogus
8. --LAUKIA	rankomis iriasi vandeniu
9. --RAUKIA	smarkiai ką nors tempia
10. --AUKŠTAS	įrankis, kuriuo valgom sriubą

VASARIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

- I. 1. druska, 2. svogūnas, 3. degtukas, 4. dūmai, 5. suolas.
- II. 1. sveikindamasis, 2. pasiremdamas lazda, 3. plaukus, 4. savo svorį.
- III. Skersai — 2. Baltija, 5. vadas, 7. nauja, 9. beržai, 11. ša, 12. rengia, 13. Neringa, 15. ant, 16. perka, 17. Puntukas. Žemyn — 1. Pas, 3. traukinys, 4. javai, 6. Palanga, 7. nežerk, 8. lėles, 9. balnas, 11. šen, 12. riteris, 14. gana.
- IV. 1—d, 2—f, 3—h, 4—g, 5—c, 6—a, 7—b, 8—j, 9—e, 10—i.
- V. 1—c, 2—j, 3—e, 4—f, 5—h, 6—a, 7—i, 8—d, 9—b, 10—g.
- VI. 2. A. 38+56, B. 70+24.

PAVASARIS ATEINA!

Paukščiai atskrenda,
Vabalai išlenda,
Gėlės pradeda žydėti,
Piktžolės auga.

Lyja! Lyja!
Sniegas dingsta —
Stebuklas!

Man linksma —
Esu šlapias
Ir gyvas!

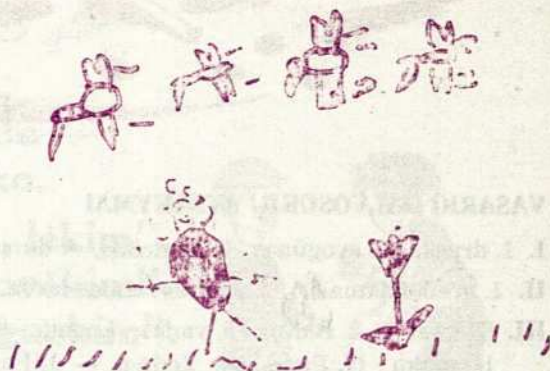
Bėgu,
Gaudau gyvates,
Aitvarus laidau,
Futbolą spardau,
Beisbolą gaudau.

Pavasaris —
Smagu!

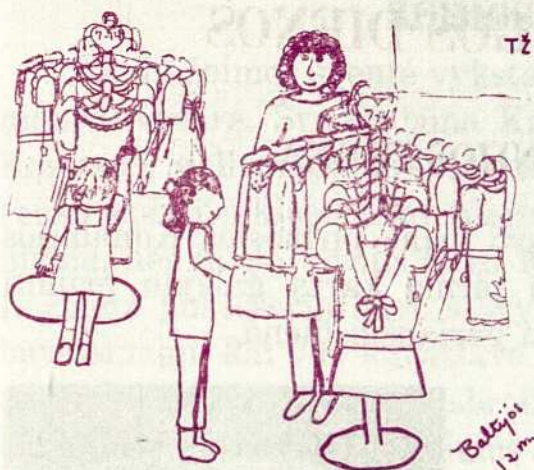
*Rimas Lukas
Dariaus ir Girėno lit. mokykla
Čikagoje*

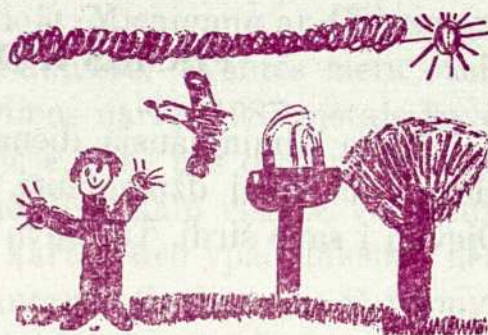
*Dalia Šataitė, 5 m.
Chicago, Illinois*

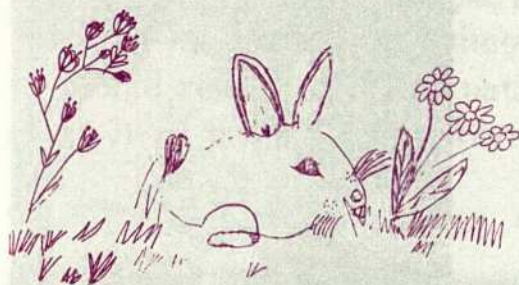
*Ričardas, 5 m.
"Žiburėlio" darželis
Lemont, Illinois*

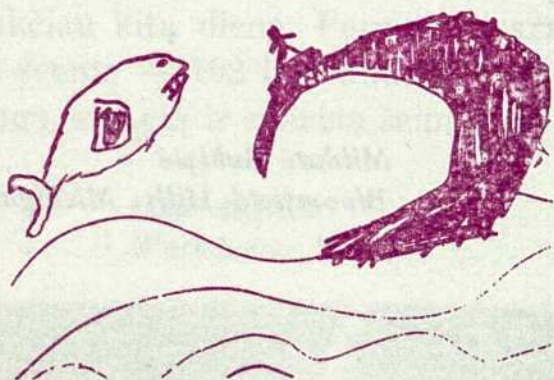
*Baltija Udrytė, 12 m.
Jackson, Michigan*

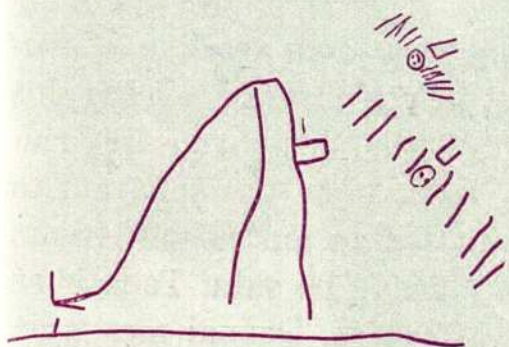
*"Aš tave myliu, vasara!"
Tomas Šatas
Chicago, Illinois*

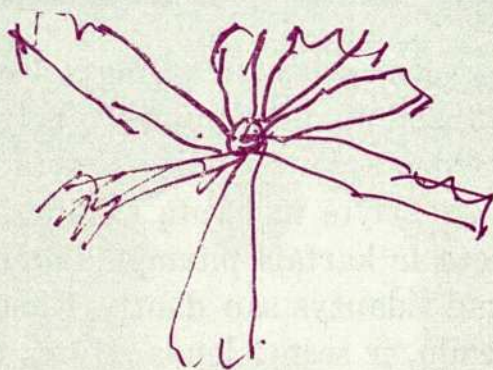
*Velykų kiškis
Krista Augiūtė
Westchester, Illinois*

*Vytis Udrys
Jackson, Michigan*

*Šikšnosparniai skrenda namo.
Rytas Vygantas, 5 m.
Winnetka, Illinois*

*Paklydęs voras
Daina, 5 m.
"Žiburėlio" darželis Lemonte*

MŪSŲ LAIMINGOS DIENOS

PIRMOS KOMUNIJOS DIENA

Mano laimingiausia diena buvo mano pirmosios Komunijos diena. Aš labai džiaugiasi, kai pirmą kartą galėjau priimti Dievulį į savo širdį. Tai buvo pati geriausia diena.

*Mildutė Bublytė
Bloomfield Hills, Michigan*

Kai priėmiau pirmąją Komuniją, visą laiką prašiau Dievulio, kad Jis man nupirktų pelytę. Bet pelytę nupirko tėveliai. Jos vardas Žaibutis. Mano sesutė irgi gavo pelę. Jos vardas Pipiriu-kas. Pelytė turi ratą. Žaibutis visą laiką juda. Jis šoka ant to rato ir kartais pliumpteli ir nukrenta žemyn ant nosies. Bijau, kad išdaužys sau dantis. Kartais jis palenda po sofa. Tada ir aš lendu, ir sesutė lenda. Mums ten labai smagu. Dažnai mes tyčia pelytes paleidžiam ir gaudom.

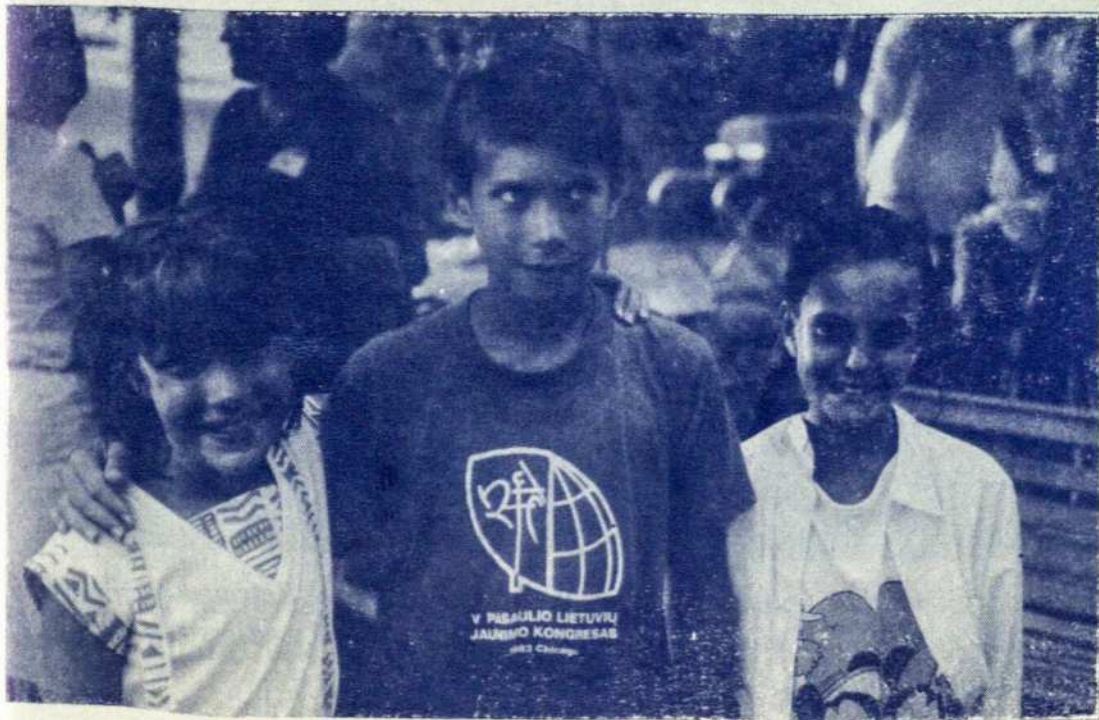
*Krista Augiūtė
Chicago, Illinois*

ŠEIMOS ŠVENTĖ

Augių šeimos šventė vyksta maždaug kas antrus metus, dažniausia vasarą. Šventė būna Kanadoje, Michigane ar Chicagoje. Kas nori, gali ruošti šventę savo namuose. Šventės metu susirenka apie penkiasdešimt Augių šeimos narių. 1987 metais buvo liūdna, nes mano tėvelis buvo Kinijoje, o ne pas dėdę su mumis. Ir keleta pusseserių buvo stovykloje. Bet, kaip visada, vis viena buvo smagu, kai visi suvažiavo. Šį kartą buvo ypač linksma, nes dalyvavo mano išdykęs pusbrolis Antanas Garbauskas iš mamytės šeimos pusės. Mes ruošiamo šią šeimos šventę, kad visi galėtų susitikti ir susipažinti su savo giminėmis ir kad vaikai suprastų šeimos šventės mintį. Kai užaugs, ir jie galės šventes ruošti. Aš irgi noriu taip daryti, tik pakeisčiau vieną dalyką — visi turėtų kalbėti lietuviškai. Ir gal parinkčiau kitą dieną. Pereitą vasarą buvo baisiai karšta per šeimos šventę — 102 laipsniai. Man atrodo, kad reikia tęsti šią ypatingą, smagią ir svarbią šeimos tradiciją ir aš pasižadu tai daryti.

Lina Augiūtė

Westchester, Illinois

Lina Augiūtė, Antanas Garbauskas ir Krista Augiūtė.

KAUKIŲ BALIUS

Mums, Toronto vaikučiams, laiminga diena buvo Kaukių balius, spalio 25 d. Mūsų tėveliai mums tą balių suruošė Prisikėlimo parapijos salėje. Pirma visi dalyvavome vaikų Mišiose 12:30 valandą, o paskui visi nuėjom į salę valgyti cepelinų. Po pietų visus kaukėm pasipuošusius vaikučius į salę įvedė Regina Ginio-tienė, apsirengusi Gandru. Mums sustojus ratu, SUTARTINĖS Toronto vieneto vadovė Nijolė Benotienė akordeonu užtraukė "Jurgeli, meistreli". Taip prasidėjo žaidimų ir dainų koncertas. Dalyvavo 120 vaikų. Drauge su jais buvo ir tėveliai bei seneliai. Salė buvo pilna!

Jauniausieji kaukių balius dalyviai: iš kairės — Aras Petrauskas su mama Gabija, Vaida Simonavičiūtė su mama Nijole, Aidas Rygelis su mama Rūta ir su tėčiu Antanu.

Dvi "Eglutės" skaitytojos per vaikų kaukių balių Toronte: Lidiya Puterytė ir Vilija Petrauskaitė.

MANO GIMTADIENIS

Mano smagiausia diena vasaros atostogose buvo rugpjūčio 23. Tai buvo mano antras iš dviejų mano gimtadienio balių. Visos mano draugės suvažiavo. Mes važiavome maudytis "Spring Creek" maudymosi baseine. Ten buvo žema šokimo lenta ir aukšta šokimo lenta. Dar buvo dvi vandens nuošliaužos. Aš atsime nu, kaip nuslydau nuo vienos nuošliaužos, o mano veidas davė į vandenį. Tai skaudėjo!

Kai grįžome, mes žaidėme video žaidimus ir valgėme picą. Kol atidariau savo dovanas, Andriukas (mano brolis) pripildė balionus vandeniu. Mes tada pradėjome žaisti tais balionais ir aš sušlapau.

Buvo daug įdomių įvykių per mano gimtadienį ir aš jų niekados nepamiršiu.

Audra Gaižiūnaitė

K. Donelaičio lit. mokykla Chicago, Illinois

Juokų Maišelis

Tėtė visaip bandė Mikutį prispirti, kad prisipažintų, jog melavo.
— Bet Dievulis žino, kad tu melavai.
— Jis žino, bet jis nieko nesakys.

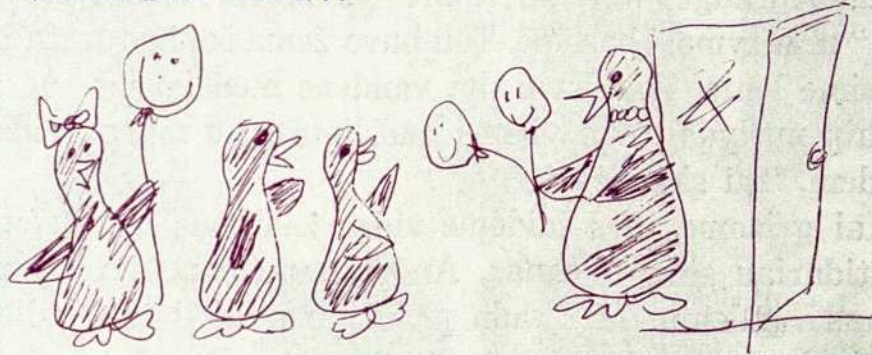
Rima nuėjo pas gydytoją:
— Man šuo įkando į koją.
— Ar tu kuo nors ją tepei?
— Netepiau. Tas šuo mėgsta gryną mėsą!

Mama klausia Jonuko:
— Kodėl tave paliko po pamokų, Jonuk?
— Per pamoką mokytoja mums liepė parašyti rašinį: kokie yra tingėjimo rezultatai. Jai nepatiko, kad įdaviau tuščią lapą.

Gytis giriasi Vyčiui:
— Ar žinai, kad aš galiu suvalgyti 49 kiaušinius?
— Suvalgyk dar vieną ir bus lygiai 50.
— Nenoriu būti kiaulė...

Asta klausia Inos:
— Ar matei pingvinų zoologijos sode?
— Nežinau.
— Kaip gali nežinoti?
— Buvo tokie juodi ir balti paukščiai, bet jie nešiojo saulės akinius.
Nepažinau.